

Olor de violetes

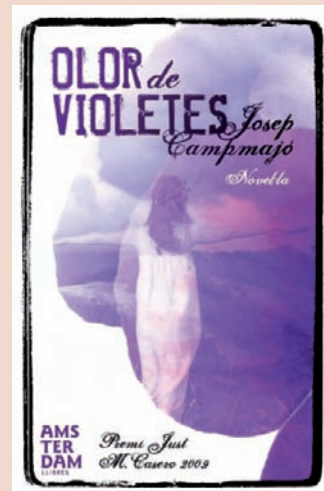
Ricard Biel

No crec que la frontera entre la lucidesa i la bogeria sigui tan fina com s'ha dit sovint. Més aviat crec en el fet que, atès que la norma és l'estupidesa, la persona lúcida és titllada de boja per la majoria. Aquest raonament és coherent amb la màxima de Freud, que deia que "només hi ha dues maneres de ser feliç: fer-se l'idiota o ser-ho".

El fet que el personatge narrador d'*Olor de violetes* sigui boig i alhora lúcid no contradiu aquesta opinió, al contrari. El lector és lliure d'imaginar què ha provocat la follia del personatge, i jo diria que ha estat el fatal resultat d'haver hagut de fingir idiotesa contínuament per poder tolerar, en tant que lúcid, la idiotesa del món a què s'ha hagut d'enfrontar abans d'ingressar al manicomí. Això, però, Campmajó ens ho estalvia i arrenca la novel·la des de l'estat mental del personatge en què no sap qui és, si la realitat narrada és imaginària, passa o ha passat, i ens ho diu explícitament. La bogeria crea un límit ambigu, ara sí, però és entre certesa i irrealitat, cosa que no s'ha de confondre amb la incoherència estructural discursiva del personatge respecte la seva irònica lucidesa -permeteu-me la redundància- a cada fragment que conforma tal estructura. És al meu entendre aquesta ambigüitat, com una corda fluixa constant, el més reeixit d'aquesta irònica, a estones hilarant i, de fons, dramàtica novel·la, que aconsegueix fer anar de corcoll el lector i que recorda els deliris del personatge Ignatius J. Reilly de Kennedy Toole o la narrativa sovint arrauxada de Dostoievski. En realitat no existeix frontera entre lucidesa i bogeria en els personatges principals d'aquests autors, sinó que la demència és el recurs desesperat a causa de l'excés de lucidesa i, a voltes, la seva greu conseqüència.

Olor de violetes és arriscada, i prova d'això és d'entrada l'espanyol títol, que no encaixa amb el to de l'obra ni ens la suggereix, per més que l'olor de les flors n'acabi sent el desllorigador. Vull pensar que es tracta d'una ironia més de l'autor, que fa que sigui el personatge qui decideixi el títol de la novel·la, altrament em sabia greu concloure que l'autor té un mal gust de traca i mocador.

Títol carrincló a banda, l'estructura formal és dispersa, amb inserció de haikus i de somnis en algun cas irrellevants i ficats amb calçador. El fil argumental és prim, inserit, però, amb meritòria subtilesa en el concepte global, que avança a còpia d'episodis sovint perfectament intercanviables o substituïbles sense que la història se'n pogués ressentir. És destacable la coherència entre l'estructura desballestada de l'obra i la veu demencial del narrador. Ateses, però, les esmentades irrellevàncies que fan que el conjunt esdevingui irregular, no podem evitar preguntar-nos si l'estructura té a veure amb una manca de l'autor o amb la seva encertada voluntat. Seria injust fer un judici d'intencions. La resposta l'anirem veient en futures obres de Josep Campmajó. Les llegirem de gust després d'aquest notable començament. Tota una experiència per al sorprès lector, i un bon indicador del que ens pot arribar a oferir aquest prometedor autor.

Josep Campmajó

Josep Campmajó (Girona, 1968) s'ha format en el món de les noves tecnologies i treballa en el camp del disseny gràfic. La novel·la breu *Olor de violetes* és la seva primera obra publicada, i li ha valgut el 'Premi Just Manuel Casero 2009'.

Títol original_Olor de violetes

Autor_Josep Campmajó

Preu_16,00 euros

Editorial_Amsterdam

Pàgines_192